

Aleš Šteger

Vozli in druge pesmi

Vozli

So vozli, katerih umetnost poznaš na izust,
In taki, ki prihajajo iz Smirne.

So sestre, ki jih ne osvobodiš iz spomina.
In bratje, zvezani nate hrbet ob hrbet.

In matere, stkane v capaste jope.
In očetje, ki se ponoči premetavajo v lastnih pasteh.

Pri teh vozlih pa je, kot da bi nekdo
Naskrivaj napeljal vrv skozi tvoje uho.

Kot da si sam ta vrv in vozli tvoja družina.
Niso gordijskega rodu in ne prihajajo iz Smirne.

Od blizu in daleč so in zlahka in s trudom
So se naselili v tebi. Pred kratkim od vekomaj.

Bodi potrpežljiv s svojimi vozli.
Pusti, da rastejo, pusti, da se zategnejo v miru.

Pride dan, ko se vrv dvigne v dremotni tišini.
Kot fakir splezaš iz sebe.

Ribež

Spomniš se, kako se je tvoja mati, Jokasta,
Vrnila iz svinjskega hleva z zevajočo dlanjo.

V blaznosti bolečine se je odprlo okno.
Izstopila je in izstopila iz svojega telesa.

Spomniš se, kako ga je tvoj prestrašeni oče previjal,
Kako so se med begom barvali robovi povoja rdeče.

Tokrat je šepet ribeža tvoj. Svet se briše.
Krhelj se manjša, a kdo je komu namen?

Nisi zgolj orodje jabolka v tvoji dlani?
Tiho te riba v sebi, dozorel budist, idared samsara.

Ko te izgine, odpreš oči, kot tvoja mati,
Tistikrat, na drugi strani rane.

Čokolada

Umrli je, da bi bil ploščica čokolade pred tabo.
Želi si, da bi tudi ti užil tesnobo njegove smrti.

Neizmerno. Da bi se strah in izročenosť topila v tvojih ustih.
Njegovo sladko drobovje, grenke vijuge njegovih izmišljij.

Vabi te, da ga odvišeš, da se razgališ v pravi luči.
Onkraj dobrote. Onkraj milosti in odpušcanja.

Občujeta brez besed, v jeziku nemih darov.
Kar lomiš in ješ, te lomi in se hrani s tabo.

Tvoje sline, skrivnosten občutek praznih ust je njegov.
Tvoji prsti, ki šarijo za njim po predalih. A ni obratno.

Ostati moraš lačen, da bi bog lahko še naprej dajal.
In kar tvoj bog enkrat da, neskončnokrat vzame.

Dežnik

Popoldne raste iz molčanja v kotu.
Milostno namuznjen kot sveti Sebastjan.

Ko te prime za dlan, se obrne svet.
Zunaj odpne svoj pretesen smoking.

Vanj stopiš v otroško skrivališče,
Se potuhneš med puščice, ki so prebodle njegov prsni koš.

Zavetna senca pogoltne dežne oblake.
Kot da bi kapljali kamni s tal, mu orosili kožo.

Puščice ječijo, če se jih med hojo nehote dotakne čelo.
Tedaj je sladka bolečina. Tedaj je seksi biti mučenik.

Rad trpi, da ti ni treba strmoglaviti v nebo.
Uživa v tvojem stisku, ko mimo peljejo avtomobili.

Ustavita se in poslušata topo bobnenje med njegovimi rebri.
Utripa kot prekati dvestotih pedofilov pred infarktom.

Čeprav je hladno. Hladno in tesno.
In ni srca. Ni notranjih organov.

Kot da bi se sredi nič a nič razpel v telo.
Kot da bi noži rinili v gladino vetra.

Včasih si sposoja tvoja usta za svoj šarlatanski glas.
Tedaj jih odpiraš kot riba, a ni molitev, kar prihaja iz njih.

Grgranje. Pogrkavanje. Momljanje.
Kot da se nekdo utaplja v tvoji glavi v njegovih prsni v tvoji
dlani.

Se na koncu kepasto zakrohota.
Na katerem koncu? Na čigavem?

Nebo te črnogledo opazuje iz luž.
Tja pojdeš, od kod mokrotno pleza raj po tvoji hlačnici.

Kruh

Vsakič te zapelje v skušnjava postati gospod,
Ki se hrani z drobtinicami pod služabnikovo mizo.

Vabi te, da mu narediš zlo, ga zabodeš,
Razrežeš na kose, použiješ njegovo še toplo telo.

Brez sramu se ti prikazuje gol kot ob stvarjenju.
Perverznež je. Provocira te z vzdržnostjo.

A ti se mu daješ in daš. In vsako jutro
In vsak večer ponavljaš mokasto igro.

Ustvaril te je kot sežigalnico njegove krivde.
Ko te nasiti, spregovoriš, in si takoj še bolj lačen.

Da, da, ljubi te, zato tudi sedaj sprejema vase tvoj nož.
Ve, da se vse njegove rane zdrobijo v tvojih rokah.

Meta

Metafikcija, metan, metabolizem.
Tam pa raste vonj mete ven iz kosti,
Iz sosedinega palca in neznančeve golenice.
Da tega ne zmore nobena žival, ni vredno ponavljati.

Metaksa, metadont, metafizika.
Kajti, kaj ostane, ko poskušajo le še rastline
Celiti rebro muzikanta in županovo lobanjo.
Da tega ne zmore noben laksativ, ni vredno omenjati.

In še manj, kdo bo pomnil, kdo ne bo mogel pozabiti
Neskončnih polj mete, kolovozov, brezbriznosti.
Metamož. Metanoč. Metanič.
Da tega ne zmore noben slovar, ni omembe vredno.

Morski konjiček

Bitja tekoče luči, vagabundi podvodnih tokov,
Študentje trebušnega plesa, oceanovi volji vdane neveste.

Pozabljeni feničanski bogovi so v smrtnem dihu
Napihali steklena telesa, da presevajajo kot prazne klepsidre.

Repi se igraje ovijejo okrog zank na ribiških mrežah,
Nihanje krilc riše blazine večnosti v nemirnem snu utopljenca.

Princi zaupanja so. In ko samica odloži jajčeca v samca,
Da jih nosi in rojeva, so socialdemokratski ideal reprodukcije.

Preveč krhki za krivdo, a dovolj opazni,
Da ljubosumno oko klapavice pomisli na lepoto in ljubezen.

Med sencami ljudi se telesa morskih konjičkov posušijo,
Izgubijo prosojnost, postanejo groba in topa.

Med dvema prstoma jih zdrobiš, lepoto in ljubezen,
V kar ni lepo in kar je, ne pomniš kdaj, prenehalo ljubiti.

Aspirin

Dovolj je bilo. Sicer, ne, nisi pričakoval,
Da se bo končalo zdaj, na tak način, a je dovolj.

Raztopil se boš med mislimi, ki so te gledale vse bolj bebavo,
Med besedami, ki so prikrivale nikogaršnji molk.

To ni nič usodnega. Tvoj odhod bo tih in neopazen.
Noben petelin ne bo zletel, nihče ne bo kihnil za tabo.

Le v nekem kotu bo zašumelo, kot če bi priteklo vode na
aspirin.

Bel novčič z Noetove barke bo premetavalo po kozarcu.

Njeni potniki in sporočila se ne bodo obdržali.
Delci tablete se bodo razleteli in stopili kot cipresov les.

Skrivnost življenja ni ostati isti. Isti. Isti.
Skrivnost življenja je, da zašumiš. Š Š Š.

Dovolj. Dovolj je bilo. Izpij svojo ubožnost. Do dna.
Ne izmuzneš se s trobeliko, ne s kako drugo zvijačo.

Nihče te ne prepelje z brodom, ki ga ni.
Nihče ne bo rešen. Le žeja bo potešena. Vsaj za hip.